

ข้าคือสิงห์ คนสุดท้อง ของ รันต์ แม็ค แมนแม็ค

2

唐川 ถังชวน เขียน
ผู้แปล บุษบาheimint แปล
KORN วาด

ตอนที่ 26 เสียเปรียบในตอนแรกเริ่ม แต่สุดท้ายก็ได้รับการชดเชย (1)

เมื่อราตรีกาลมาเยือน ภายในร้านอาหารจอร์จเวสต์นั้นมีแสงไฟสว่างไสว ในมุมหนึ่งมีเสียงเปียโนไพเราะเพราะพริ้ง บานกระจกสีอันสดใสมากมายตกแต่งด้วยแสงไฟนีออนหลากสีระยิบระยับ

รอบด้านมีเสียงเพลงระลอกหนึ่ง แม้ว่าจะปะปนไปด้วยเสียงกระซิบกระซาบกับเสียงมิดและส้อมกระทบกันดังลอยมาแต่ท่ามกลางบรรยากาศที่สง่างาม นารี نرمย์เช่นนี้ ก็สะท้อนให้เห็นถึงความสงบเงียบทั่วทุกหนทุกแห่ง

หลิวฉินยกแก้วไวน์ แก้มมีสีแดงระเรื่อชวนให้ผู้คนหวั่นไหว เธอดื่มมากไปหน่อย แม้ว่าจะไม่ได้เมา แต่ลำคอเรียวขาวของเธอนั้นก็ถูกย้อมด้วยสีชมพูอ่อนๆ ชั้นหนึ่งแล้ว จึงยังขยับเน้นให้เธอสวยและน่าหลงใหลยิ่งขึ้น

หญิงสาวที่สง่างามคนนี้ได้รับการอบรมมาดีมาก
ทุกความเคลื่อนไหวล้วนเผยให้เห็นความสุภาพเรียบร้อยอย่าง
เป็นธรรมชาติ ดวงตางดงามอ่อนหวานของเธอกลายเป็น
เครื่องประดับมีชีวิตที่สมบูรณ์แบบที่สุดในสภาพแวดล้อมที่
สง่างามนี้ ไม่ว่าจะเป็นแววตาที่อ่อนโยนดูจสายน้ำหรือแววตา
เปล่งประกายขณะที่ยิ้มออกมา ก็ล้วนทำให้เด็กหนุ่มเยาว์วัย
หัวใจเต้นโครมคราม

เสียงเพลงดังบทกวี สว่างงามดังภาพวาด

ถึงชนรุ่นลูกรุ่นหลานนี่เป็นคืนที่เขาสบายใจที่สุด และยากจะ
ลืมเลือนที่สุดตั้งแต่เกิดมา เขาลืมตัว หลงระเริง ถึงขนาดลืม
เรื่องที่ออกมาเพื่อซื้อซีดีให้แม่เฒ่าหวงในตอนแรกจนหมด
ทุกสิ่งรอบๆ ล้วนทำให้เขารู้สึกเหมือนฝัน แต่ก่อนแค่คิดเขาก็
ไม่กล้าคิด ว่าตนเองจะถึงกับมีวันที่เดินเข้ามากินอาหารใน
ร้านระดับไฮเอนด์แบบนี้ แถมข้างกายตนเองยังมีสาวสวย
ชวนให้ผู้คนหันเหวคนหนึ่งนั่งคุยกันอย่างสนุกสนานด้วย

เด็กหนุ่มพลันรู้สึกว่ามันโตขึ้นเล็กน้อย ตอนนี้เขารู้
แล้วว่า อะไรคือความเกียจคร้านของสาวออฟฟิศที่มีไลฟ์สไตล์

การใช้ชีวิตตามแนวคิดตะวันตก อะไรคือความหรูหราของร้านอาหารตะวันตก

หลิวฉินมีบุคลิกสูงศักดิ์ อ่อนหวาน และเพียบพร้อมไปด้วยศีลธรรมอันดีงาม แต่ที่หาได้ยากยิ่งกว่าก็คือ เธอเหมือนกับรู้ว่าเด็กหนุ่มที่อยู่ตรงข้ามกำลังคิดและกังวลอะไร กระทั่งปรารถนาสิ่งใดอยู่ ดวงตาที่เหมือนจะสามารถมองเห็นสิ่งที่อยู่ในใจผู้คนได้คือนั้นของเธอเจาะผ่านเข้าไปในดวงตา และคว้าหัวใจของเขาเอาไว้ในเสี้ยววินาทีโดยไม่ได้ตั้งใจ

ถึงชนกลัอะไร ไม่สบายอารมณ์เมื่อได้ยินอะไร ผู้หญิงคนนี้ไม่มีทางใช้ความงามและความเอาแต่ใจของเธอมาทำลายข้อห้ามของเขาเด็ดขาด อีกอย่างเธอรู้จักสังเกตสีหน้าผู้คนอย่างละเอียด จับหัวข้อสนทนารอบๆ ทั้งหมดที่ถึงชนให้ความสนใจได้อย่างชาญฉลาด อีกอย่างในตอนທີ່ถึงชนเอ่ยวาจาที่น่าเบื่อมากออกมาประโยคหนึ่ง เธอก็สามารถตอบทสนทนาได้อย่างเป็นธรรมชาติ หลังจากทั้งสองคนผ่านความกระอักกระอ่วนในตอนแรกเริ่มมา ก็ไม่เกิดความเจ็บที่หน้าอึดอัดใจอีกเลย

สองชั่วโมงผ่านไปอย่างรวดเร็ว จานตรงหน้าถึงชนว่างเปล่าไปนานแล้ว แต่เขากำลังคึกคัก ความสนใจของเขาไม่ได้อยู่ที่อาหารรสอร่อย เขาเพียงแค่อำมือข้างหนึ่งที่ถือมีดเปรียบเทียบกับกลางอากาศ ส่วนมืออีกข้างก็โบกไปมา ขณะเล่าเรื่องสนุกที่เคยประสบมาก่อนหน้านี้และเรื่องน่าขำหน้าของเขาให้หลิวฉินฟัง

“ตอนนั้นคันเบ็ดของผมงอแล้ว งอจนกลายเป็นแบบนี้! อืม แบบนี้ครับ!” นิ้วมือของถึงชนวาดเส้นโค้งผ่านกลางอากาศเป็นการเปรียบเทียบ ดวงตาของเขาทั้งสดใสทั้งเปล่งประกาย หลิวฉินมองไปมองมา ก็ถูกดวงตากระจ่างสดใสของเด็กหนุ่มคนดูเข้าไปข้างในซ้ๆ และค่อยๆ ลืมฐานะเดิมของเขา รวมถึงฐานะตนเองด้วย

“ต้องรู้ก่อนว่า ผมยืมคันเบ็ดนี้มาจากเพื่อน ผมกลัวคันเบ็ดจะทนพละกำลังไม่ไหว หากพังขึ้นมาแน่ๆ ผมไม่มีปัญญาชดเชยคืน! และก็ไม่น่าปล่อยมือเช่นกัน ถ้าคันเบ็ดตกลงไปในน้ำละก็งานนอกแน่ คุณลองทายดูสิครับว่าผมทำอะไรในตอนที่ผมเหวี่ยงไม่ได้ และไม่ปล่อยมือ” ถึงชนกะพริบตาปริบๆ เผยแววซุกซนเล็กน้อยออกมา

ขอเพียงแค่ถึงชนอำปากพูด หลัวฉินก็จะฟังเจียบๆ และเอ่ยแทรกน้อยมาก ดวงตาเธอมองเขาตลอดเวลา ทำให้ถึงชนรู้สึกว่ ตอนนีตนเองได้รับความสนใจและการจ้องมองจากหญิงสาวคนนี

หลัวฉินอมยิ้มจางๆ ที่มุมปาก นีคือการสนับสนุนและให้กำลังใจที่ไร้เสียง ในตอนที่ถึงชนหยุด แล้วถามเธอกะทันหัน หลัวฉินก็เผยประกายความอยากรู้อย่างรุนแรงออกมา ร่างครึ่งบนโน้มไปด้านหน้าเล็กน้อยเป็นเส้นโค้งสวยงาม “นายทำอะไรเธอ คงไม่ได้ทำคันเบ็ดนั้นหักหรอกนะ”

ถึงชนโบกมือ บนใบหน้าเผยสีหน้าภูมิใจเล็กน้อย “ผมหาที่สำหรับคันเบ็ด จากนั้นตัวเองก็กระโดดลงไป!”

หลัวฉินเบิกตากว้าง มือข้างหนึ่งปิดปาก “ไ้อ้หยา นายกระโดดลงไปทำอะไรนะ”

ถึงชนหัวเราะฮาๆ “ผมเหวี่ยงจนหงุดหงิด จึงกระโดดลงไปจับปลาตัวนั้นขึ้นมาด้วยตนเอง! ผมคลำทางไปตามสายเบ็ด ดูสิว่ามันจะหนืออย่างไร!”

“ฮ่า ๆ ๆ ! นายนี้เจ๋งจริง ๆ ว่ายนํ้าเก่งมาก!” หลิวฉิน หัวเราะท้องคัตท้องแข็งอย่างมีความสุข

เสียงหัวเราะของเด็กหนุ่ม กับ หลิวฉิน มักดึงดูดความสนใจของลูกค้ารอบ ๆ สายตาของพวกเขาแต่ละคนที่มองไปทางถึงชวณนั้นเจอไปด้วยความอิจฉา พวกเขาหวังเป็นอย่างมากว่าจะได้กินอาหารและพูดคุยกับผู้หญิงคนนี้แทนเด็กหนุ่มที่โง่เขลาเบาปัญญาคนนี้

ถึงชวณอารมณ์ดีมาก เพราะไม่ว่าเขาจะพูดอะไร สาวงามตรงหน้าก็ตอบสนองด้วยรอยยิ้มที่แตกต่างกันไป เรื่องตลกห่วยแตกเรื่องหนึ่ง แม้ว่าผู้หญิงคนนี้จะเคยได้ยินมาก่อน เธอก็ยังส่งเสียงหัวเราะออกมาครู่หนึ่งอยู่ดี เสียงหัวเราะไม่ได้เสแสร้งสร้างภาพ มันจริงใจเสียจนกระทั่งทำให้คนที่ได้ยินมีความสุข ต่อถึงชวณเล่าเรื่องน่าอายที่เกิดขึ้นเพราะความยากจนขั้นแค้นของตนเอง เธอก็ตอบกลับด้วยรอยยิ้มสุภาพอ่อนโยน รอยยิ้มแบบนี้ไม่ใช่การทำแบบขอไปที และยิ่งไม่ใช่ความเวทนา แต่เป็นความชื่นชมและเลื่อมใสในการต่อสู้อย่างไม่ยอมแพ้ในสภาวะที่ยากลำบากของเด็กหนุ่มผู้เข้มแข็ง

ในสายตาของถึงชวน การได้อยู่กับผู้หญิงแบบหลัวจินนั้น ไม่ว่าเรื่องอะไรก็รู้สึกเพลิดเพลินจำเริญใจ นี่ช่างเป็นการเสพสุขที่สุดยอดจริงๆ

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ต่อให้เป็นงานเลี้ยงที่ดีเช่นไร ก็ล้วนมีวันเลิกรา

แม้ว่าหลังจากนั่งเรียบร้อยแล้ว หลัวจินจะไม่เคยมองนาฬิกาตนเองหรือมีการกระทำอะไรที่ให้ความสนใจเรื่องเวลา เธอทำให้ถึงชวนรู้สึกว่า ผู้หญิงคนนี้นิยามที่จะนั่งเป็นเพื่อนเขาไปตลอด ไม่ว่าจะนั่งจนถึงเมื่อไหร่ก็ตาม

แต่น่าเสียดายที่เขาไม่สามารถทำเช่นนี้ได้

ถึงชวนเหลือบมองไปนอกหน้าต่างอย่างไม่ได้ตั้งใจแวบหนึ่งก็เห็นว่าฟ้ามืดแล้ว ร้านค้าบางแห่งปิดไปตั้งนานแล้ว เขาพลันนึกถึงเรื่องที่รับปากแม่เฒ่าหวงเอาไว้ สีหน้าตื่นเต้นพลันเหม่อลอย ความตื่นตระหนกแวบผ่านเข้ามาในใจเขา “อ๊ะ สมอมผมนี่ ผมถึงกับลืมนั่นนี่ให้คุณยายไปเลย!”

ถึงชวนมีสีหน้าเจ็บปวด ในใจก็ลอบตำหนิตนเอง

ทำไมเจอเพศตรงข้ามแล้วถึงได้ลืมนิยามภาพกันนะ

หลิวจินตาไวสังเกตเห็นความต้องการจะจากไปอย่างแรงกล้าที่เผยออกมาจากแววตาของถึงชนกะทันหัน จึงแสร้งทำเป็นมองไปนอกหน้าต่างอย่างเข้าอกเข้าใจ พลังเอ๋อเสียงนุ่มนวลว่า “นายกินเสร็จแล้วยัง อยากกลับแล้วรีไปล่า”

ถึงชนยิ้มเจื่อน “คุยกับคุณสนุกเกินไป ผมจึงลืมนิยามภาพให้คุณยายเลย!”

หลิวจินยิ้มบาง ๆ “ไม่เป็นไร ละแวกนี้น่าจะมีห้างสรรพสินค้านะ ตอนนี้ห้างน่าจะยังไม่ปิด”

ถึงชนส่ายหน้า “ไม่ใช่ครับ ที่จริงผมควรจะไปซื้อข้าวกลับไปให้เธอเมื่อสองชั่วโมงก่อนหน้านี้...”

หลิวจินตะลึง สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความเสียใจ “ไฉนหาขอโทษจริง ๆ นะ! ล้วนเป็นฉันที่จู้จี้จ้าน หากฉันไม่หยุดนายเอาไว้ แล้วบังคับเลี้ยงข้าว นายจะต้องไม่ผิดนัดแน่นอน! กลับไปนายคงต้องโดนดุสินะ”

ถึงชวณยิ้ม “ไม่หอรอกครับ คุณยายดีกับผมมาก ไม่เคยตำ
ผมเลย ผมคิดว่ากลับไปบอกเธอสักหน่อย เธอน่าจะให้อภัยผม
นะ”

หลิวฉินถาม “อยากให้ฉินกลับไปกับนายไหม”

ถึงชวณอิงไปเล็กน้อย เขานึกถึงบ้านที่มีสภาพยากจน
ขั้นแค้นและเรียบง่าย นึกถึงสภาพแวดล้อมที่สกปรกและวุ่นวาย
ของชุมชนถงโจว เขาพลันรู้สึกทุกข์ใจ และหงุดหงิดมาก
เขามองหลิวฉินซึ่งมีท่าทางอ่อนโยนที่อยู่ตรงข้ามก็พลันรู้สึกว่า
ความจริงแล้วตนเองกับเธออยู่กันคนละโลก

ฉินเป็นเด็กยากจนที่เติบโตในสลัม...

ถึงชวณรู้สึกต่ำต้อยอย่างไม่มีเหตุผลไปชั่วครู่ แล้วยิ้ม
เจื่อน “ไม่ต้องหอรอกครับ นี่ก็รับกวนคุณมากแล้ว!”

หลิวฉินสังเกตเห็นว่าอารมณ์ของถึงชวณมีการ
เปลี่ยนแปลง เธอไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะอะไรไปชั่วขณะ จึงไม่ได้
พูดอะไรมาก เพียงแค่มองอย่างเข้อกเข้ใจ พร้อมกับกวักมือ
เรียกบริกร “เซ็คบิลด้วยค่ะ!”

“คุณผู้ชาย ทั้งหมดสี่ร้อยแปดสิบห้าหยวนครับ!”

ให้ตายเถอะ แค่เนื้อไม้ก็ขึ้นก็สี่ร้อยหยวนเลยเหรอ!
ปล้นเงินกันนี่ไง!!

ถึงชนอ้าปากค้าง

บริกรเดินมาถึงหน้าโต๊ะ พร้อมกับยื่นบิลให้ถึงชน
แต่เขากลับตะลึงมองหลิวฉินหยิบกระเป๋าทักติดตัวของตนเอง
ขึ้นมา ส่วนถึงชนก็เบิกตามองบิลนิ่งๆ โดยไม่ขยับเขยื้อน

เด็กสารเลวคนนี้ถึงกับให้สาวงามเช่นนี้จ่ายเงิน! ยังเป็น
ผู้ชายอยู่รู้เปล่า

บริกรคิดอย่างแค้นเคืองต่อความไม่เป็นธรรมนี้

หลิวฉินค้นกระเป๋าสตางค์ของตนเองครู่หนึ่ง ก็ค้นพบว่า
ตนเองรืบร้อนออกมา ในนั้นมีธนบัตรสีแดงเพียงใบเดียว จึงค้น
ด้านในกระเป๋ แล้วหยิบบัตรเครดิตใบหนึ่งออกมา “รูตบัตรได้
ไหมคะ”

บริกรยิ้มบาง ๆ สองมือรับบัตรเครดิตมาด้วยท่าทาง
เคารพนบถนอ “แน่นอนครับ กรุณารอสักครู่!” ตอนจากไปยังไม่ลืมกลอกตามองบนใส่ถึงชนวนไปครั้งหนึ่ง

ถึงชนวนคล้ายกับรู้สึกถึงสายตาแปลก ๆ ของผู้คน
รอบด้าน จึงรู้สึกอับอายมาก “ขอโทษด้วยจริงๆ ที่ทำให้คุณต้อง
ควักเงินจ่าย! ครั้ง ครั้งหน้าผมเลี้ยงคุณแล้วกันครับ!”

หลิวฉินนึกถึงร้านเกี้ยวคุณป้าที่ถึงชนวนพูดถึงแล้วก็ยิ้ม
บาง ๆ พลังล้อเล่นว่า “ได้สิ ครั้งหน้าพวกเราไปกินร้านเกี้ยว
คุณป้ากัน! นายเลี้ยงนะ ฉันจะกินให้เต็มคราบ กินจนคื่นทუნ
ในวันนี้นี่เลย!” เธอนำพาความกระอักกระอ่วนของถึงชนวนผ่านไป
อย่างเป็นธรรมชาติ

ถึงชนวนนึกได้ว่า ครั้งหน้ายังมีโอกาสได้เจอกับหลิวฉินอีก
ในใจก็รู้สึกเบิกบาน ดีใจมากอย่างอดไม่อยู่ แต่จู่ ๆ เขากลับนึก
อะไรขึ้นมาได้ จึงถามด้วยความระมัดระวังว่า “ผมถามคำถาม
คุณสักข้อหนึ่งได้ไหมครับ หวังว่าคุณจะตอบคำถามผมอย่าง
ซื่อสัตย์จริงใจ!”

หลิวฉินยิ้มบาง ๆ “ได้สิ นายว่ามาเลย!”

ถึงชนจ้องตาหลิวฉินคล้ายกับต้องการแยกแยะจริงเท็จ
ในคำพูดที่เธอกำลังจะเอ่ยออกมา “คุณ คุณไม่กลัวผมจริงๆ
หรือครับ”

ดอญาน

ตอนที่ 26 เสียเปรียบในตอนแรกเริ่ม แต่สุดท้ายก็ได้รับการชดเชย (2)

หลิวฉินอิง ในใจสั่นไหว สายตาเลื่อนลอยไปครู่หนึ่ง

ใช่แล้ว ทำไมฉันถึงไม่กลัวเขาละ

คืนวันนั้น ดวงตาซึ่งเหมือนกับเทพแห่งความตายของเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่จับจ้องมา รวากับประทับตราอยู่ในส่วนลึกของความทรงจำของเธอ เพียงแค่เธอหลับตาลง ดวงตาขาวโพลนคู่หนึ่งกับเหตุการณ์นองเลือดก็ราวกับปรากฏขึ้นตรงหน้าเธอ ในตอนนี้ เธอตัวสั่นสะท้านอย่างควบคุมไม่อยู่!

นี่เป็นคำถามที่เธอไม่อาจหลบเลี่ยงได้!

แค่ขยับมือก็สามารถเปลี่ยนนักเลงหัวไม้ที่เปี่ยมไปด้วยพลังกำลังให้กลายเป็นโครงกระดูกที่อ่อนนุ่มและว่านอนสอนง่ายได้ พลังที่น่ากลัวเช่นนี้ ไม่สมควรที่จะกลัวเธอ

หลิวฉินหลุบตาลง แพนขนตายาวไหวระริกเหมือนกับวิญญาณของเธอ “นั่น ฉันไม่รู้...”

“ไม่รู้เหรอ ก็หมายความว่ายังกลัวสินะ...” ถังชวนถอนหายใจเบาๆ ใบหน้าเผยรอยยิ้มบางๆ “แต่ไม่เป็นไร ผมเข้าใจได้! ขอขอบคุณที่ไม่โกหก! ที่ผมอยากจะพูดก็คือ ผมไม่มีทางทำร้ายคุณเด็ดขาด!”

ถังชวนเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังมาก “เพราะผมอยากจะเป็นคนดี!”

หลิวฉินสบตามองดวงตาที่จริงจังคู่นี้ตรงๆ

คนที่ยกมือก็สามารถสังหารคนได้ ร่ายคาถาก็สามารถใช้งานคนตายเป็นทาสได้ ถึงกับบอกว่าตนเองอยากจะเป็นคนดีคนหนึ่ง

หลิวฉินยิ้ม มือของเธอวางลงบนหลังมือของถังชวนอย่างจริงจัง ทั้งอ่อนโยนและนุ่มนวล “ฉันเชื่อนาย!”

ทั้งสองคนสบตากันยิ้มๆ มีความรู้สึกเหมือนรู้จักกันมานานแล้วทั้งที่พบกันโดยบังเอิญ ค่อยๆ แผ่ขยายขึ้นในใจทั้งคู่ คล้ายกับคลื่นน้ำอ่อนโยน กระเพื่อมเบาๆ ระลอกหนึ่ง แสงไฟที่อ่อนโยนงดงาม แววตาที่เปี่ยมไปด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง และสาวงามอรชรนี้ ทำให้ถังชวนมองอย่างตะลึง เขาแทบจะลืม

ไปหมดแล้วว่า ไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ เขายังกลัดกลุ้มใจเพราะ
เรื่องโจวฉินมีแฟน

สุราไม่ได้ทำให้เมามาย คนต่างหากที่เมาเอง

แต่ทันใดนั้นดันมีแขกไม่ได้รับเชิญคนหนึ่งเข้ามาบกรวน
ปกริถอบัตรของหลิวฉินเดินเข้ามาด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วย
รอยยิ้มเจื่อน “ขอโทษจริงๆ ครับ เครื่องชุดบัตรของพวกเราเสีย!
วันนี้ชุดบัตรไม่ได้แล้ว!”

ห๊ะ?! หลิวฉินตะลึง ฉินไม่ได้พกเงินติดตัวมานะ! คราวนี้
จะทำอย่างไรดี

เธอมองขอความช่วยเหลือไปทางฉงฉวน

ฉงฉวนกุมกระเป๋ากางเกงตนเองแน่นกว่าเดิมโดยไม่รู้ตัว
แล้วเอ่ยอย่างตื่นเต็นว่า “บนตัวผมมีเงินแค่สิ่ร้อยหยวน!”

หลิวฉินดีใจ “ฉินมีร้อยหนึ่งพอดีเลย!” ฉงฉวนอยากร้องไห้
แต่ไม่มีน้ำตา “...”

นักพรตลัทธิเต๋าปากเสียคนนั้นพูดได้ถูกต้องจริงๆ !
เวรเอ๊ย!

เมืองตงให้ที่ล่งเข้าสู่ยามราตรี บนถนนมีแสงไฟส่องสว่าง
แสงไฟนีออนริมถนนสาตส่อง คนเดินเท้าบนท้องถนนบางตา
บนทางเท้ามีเงาร่างของหนึ่งชายหนึ่งหญิงถูกแสงไฟดิ่งให้
ทอดตัวยาว

มือของถึงชนชุกอยู่ในกระเป๋ากางเกง นิ้วมือบีบกระเป๋
ากางเกงที่แห้งเหี่ยวจนแทบจะมีน้ำหยดออกมา แต่เขายังคงไม่
ยอมแพ้ ราวกับว่าวินาทีถัดไป เขาจะสามารถควานเจอธนบัตร
สีแดงสดหลายใบที่ทำให้เขาน้ำตานองหน้าออกมาจากกระเป๋
ากางเกงที่ว่างเปล่าได้ ใบหน้าเขามีรอยยิ้มที่สร้างฝันยิ้มออกมา
รอยยิ้มนั้นแข็งทื่อ น่าอึดอัดใจเหมือนกับหน้ากากที่ใช้แสดงจี้ว
ในโรงละคร

หากคนคนหนึ่งทำเป็นหน้าใหญ่ใจโตโดยไม่ประมาณ
ตนเอง คาดว่าก็คงไม่ได้มีความสุขสักเท่าไร

หลิวฉินเดินเคียงไหล่ถึงชนไปช้าๆ ทั้งสองคนออกจาก
ร้านอาหารแล้ว ก็กล่าววาจาเกรงใจกันและกันสองสามประโยค
จากนั้นก็เข้าสู่บรรยากาศขงกั๊ง เธอเอียงหน้าเล็กน้อย จีบจ้อง
เด็กหนุ่มตรงหน้าเธอคนนี้อย่างละโมภอยู่บ้าง เพราะเธอรู้ว่ามิ

ความเป็นไปได้อย่างมากที่นาที่ถัดไป เธออาจจะไม่ได้พบเขา
อีกแล้ว

ภายในระยะเวลาไม่กี่ชั่วโมงสั้นๆ ทั้งสองคนแลกแก้ว
ไวน์กันดื่ม สนทนากันอย่างถูกคอ เขาเล่าอดีตในชีวิตเขา
เธอเล่าประสบการณ์ชีวิตเธอ เขาชื่นชมและหลงรักรูปโฉม
อันโดดเด่นและบุคลิกสูงส่งของเธอ ส่วนเธอก็ชื่นชมความ
ไม่ย่อท้อและความเข้มแข็งของเขา

ถึงชนลืมนไปแล้วว่าผู้หญิงคนนี้อาจจะนำภัยคุกคาม
มาให้เขาได้ หลัวฉินก็ลืมนไปเช่นกันว่า เด็กหนุ่มคนนี้มีพลังอัน
น่ากลัวที่สามารถช่วงชิงชีวิตของเธอได้เช่นกัน ในเวลาสั้นๆ
ไม่กี่ชั่วโมง พวกเขาเหมือนรู้จักกันมานานหลายศตวรรษ

ผลกระทบที่ถึงชนนำมาสู่หลัวฉินนั้นน่าตกใจยิ่ง

เธอเคยจินตนาการนับครั้งไม่ถ้วนว่าหากได้พบกับ
เด็กหนุ่มคนนี้อีกครั้งจะเป็นอย่างไร กระทั่งเหตุการณ์เลวร้าย
ที่สุดที่จะถูกฆ่าปิดปากก็เคยคิดมาก่อน แต่สิ่งเดียวที่เธอไม่เคย
จินตนาการถึงเลยก็คือ เด็กหนุ่มผู้เป็นดังปีศาจร้ายที่เธอได้พบ
ในคืนวันนั้นจะเป็นเด็กหนุ่มที่ยังไม่มีความเป็นผู้ใหญ่ แต่กลับ

เด็ดเดี่ยวหนักแน่น ยากจนแต่มุ่งมั่น ในตอนที่เห็นรูปโฉมที่งดงามของตัวเธอ เด็กหนุ่มคนนี้ถึงกับเขินอายจนคอแดงระเรื่อ!

เมื่อคิดถึงตรงนี้ มุมปากของหลิวฉินก็ยกยิ้มบางๆ อย่างอดไม่อยู่

เธอเจอผู้ชายหลากหลายประเภท หล่อเหลา สง่างาม กิริยาท่าทางงดงาม ไม่ธรรมดา ใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย มีความรู้มากมาย หรือเป็นอันธพาล ไม่ทำงาน แต่ในบรรดาผู้ชายที่เธอคบหาสมาคมด้วยทั้งหมดล้วนเป็นผู้ชายที่อยู่ในสังคมชั้นสูง ยอดเยี่ยมที่สุด และประสบความสำเร็จมากที่สุด พวกเขาส่วนใหญ่ล้วนมีพื้นเพและสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่ดีมาก แม้ว่าพวกเขาจะยอดเยี่ยมและโดดเด่นมาก แต่หลิวฉินมักจะรู้สึกว่าร่าเริงของชายหนุ่มเหล่านั้นขาดบางสิ่งที่เธอปรารถนาไป

เฉกเช่นนกคีรีบุณในกรงที่มักโหยหาประสบการณ์ล้ำลึกในโลกภายนอก

วันนี้ ในที่สุดเธอก็ค้นหาสิ่งที่เธอต้องการเจอจากดวงตาของเด็กหนุ่ม

ความเข้มแข็งกับความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา สองสิ่งนี้เป็นคุณสมบัติที่หาได้ยากมากในดวงตาของผู้ชายยุคปัจจุบัน แต่เธอได้รับมันพร้อมกันจากเด็กหนุ่ม เธอแทบอยากจะหลอมรวมวิญญาณของเธอเข้ากับวิญญาณของเด็กหนุ่ม ทำความเข้าใจทุกสิ่งของเธอ ไชปริศนาที่เธอไม่รู้บนตัวเขา เพราะบนร่างเขามีสิ่งที่ทำให้เธอประหลาดใจและหลงใหลมากมาย

คุณปู่ของหลิวฉินเป็นนักเดินเรือที่มีชื่อเสียงในพื้นที่ประเทศอังกฤษ มารดาของเธอเป็นหญิงสาวจีนที่ไปแต่งงานไกลถึงอังกฤษ ในตัวเธอจึงมีจิตวิญญาณที่คลั่งการผจญภัยของกะลาสีเรือชาวอังกฤษผสมผสานกับความเพียบพร้อมมีคุณธรรมอันดีงามของชนชาวจีน ดังนั้น ถึงได้มีเรื่องที่เธอเดินทางไกลมาถึงประเทศจีนโดยไม่สนใจคำคัดค้านของครอบครัว ดังนั้น ถึงได้มีเรื่องที่เธอเสี่ยงชีวิตมาตามหาถังฮวน ทั้งสองคนจึงได้พบกันโดยบังเอิญบนท้องถนน

“ขอ...ขอโทษจริงๆ เดิมครั้งนี้ตกลงกันเรียบร้อยแล้วฉันจะเลี้ยง แต่คิดไม่ถึงว่าตอนท้ายจะติดค้างน้ำใจนายอีกครั้ง ดูท่าทำได้แค่เลี้ยงนายในครั้งหน้าแล้ว...” หลิวฉินถอนหายใจเสียดๆ แม้ว่าเธอจะพูดออกมาเช่นนั้น แต่วัตถุประสงค์ในการเอ่ยถึงของเธอไม่ได้อยู่ที่การขอโทษ แต่เธอหวังว่าจะสามารถขอ

ช่องทางติดต่อของเขาเอาไว้ได้ เธอไม่คาดหวังให้การพบหน้ากันครั้งนี้กลายเป็นบทเพลงปิดฉากในความทรงจำของเธอ

เพียงแต่น่าเสียดายที่ตอนนี้ถึงชนกำลังจุดรูปเซ่นไหว้ให้กับสัณษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่พลีชีพอย่างน่าสังเวชใจอยู่ การไว้อาลัยด้วยความเสียใจในใจเขาไม่ควรค่าจะบอกกล่าวให้ผู้อื่นฟัง เขาจะรู้เสียที่ไหนว่าหญิงสาวที่อยู่ข้างกายมีความคิดอื่นอยู่ จึงทำได้เพียงแค่มองหน้าใช้รองเท้าถูพื้นเบาๆ ดวงตาคู่ นั้นกวาดมองพื้นไปมา รวากับต้องการกวาดตาดหารายได้พิเศษจากมุมใดมุมหนึ่งในทุกชอกทุกมุม เพื่อชดเชยหัวใจที่ได้รับบาดเจ็บรุนแรงของเขา

รอยยิ้มบนใบหน้าถึงชนแข็งค้ำและเอื่อยเฉื่อยเล็กน้อย ถึงขนาดไม่พอใจที่หิ้วเงินผิดคำพูดอยู่เล็กน้อย เธอรู้เสียที่ไหนว่าเงินสี่ร้อยหยวนอันน้อยนิดนั้นเป็น “เงินจำนวนมหาศาล” เพียงใดสำหรับถึงชน!

หากรู้แต่แรกคงจะรับเงินของคนฮ่องกงนั้นเอาไว้แล้ว ตอนนี้ถึงชนหงุดหงิดอยู่บ้าง

เขาคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็ค้นพบว่าหญิงสาวข้างกาย
นั่งเียบไปชั่วครู่ บรรยากาศกระอักกระอ่วนเล็กน้อย เขาจึงเงย
หน้า มองเห็นเรือนผมสวยของหลิวฉินปลิวไสวไปตามลม
บ่อยครั้งที่ปลิวมาปรกหน้าผากอึมเิบเกลี้ยงกลางของเธออย่าง
ชุกช่น ดังนั้นเธอจึงทำได้เพียงแค่ใช้นิ้วเรียวขาวของตนเอง
ปิดปอยผมไปตัดไว้หลังใบหู การเคลื่อนไหวงดงามเช่นนี้
ถึงขนาดที่ทำให้ถึงชนพลันรู้สึกว่าย่ำเงินสรี้อยหยวนเพื่อ
เลี้ยงข้าวหญิงสาวแบบนี้มือหนึ่งก็ดูเหมือนว่าจะไม่ได้ขาดทุน
เกินไป

แต่ว่าหลังจากนี้ยังจะมีโอกาสได้เจอเธออีกไหมนะ

บนถนนในยามค่ำคืน แสงไฟริบหรี่ สองคนได้แต่มองอีก
ฝ่าย ทว่าไรรู้ว่าจะกล่าว เด็กหนุ่มก้มหน้า หญิงสาวจับเรือนผม
สวย ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าไร จู่ๆ ทั้งสองคนก็เงยหน้าขึ้นมา
เห็นความอลังการอันเล็กน้อยในแววตาของกันและกัน ดังนั้น
บรรยากาศกระอักกระอ่วนเมื่อครู่จึงหายไปท่ามกลางรอยยิ้ม
ที่มีให้กันในทันที

ตอนที่ทั้งสองคนกำลังจะเอ่ยปากพูด ก็พลันได้ยินเสียง
ตะโกนดังลอยมา

“ไฟไหม้ ไฟไหม้!” คนบนถนนที่ตะโกนเสียงดังตื่นเต้น
ดึงดูดความสนใจของพวกเขา

หลิวฉินมองไปยังทิศทางที่ผู้คนแห่กันไปก็เบิกตากว้าง
ทันที “ไฟไหม้! ไฟไหม้ที่ไหนเธอ”

พอเธอหันกลับมา ก็เห็นถึงชวนร่างโง่งเงนเหมือนถูก
คนทุบด้วยค้อนอย่างแรง เขามีสีหน้าเขียวคล้ำ เส้นผมชี้ได้
ตาแทบจะกลนออกจากเบ้า!

“นั่นคือบ้านของผม!!”

ตอนที่ 27 เงาประหลาดผู้นำพาหายนะ (1)

ในยามราตรี เหล่าผู้อาศัยในชุมชนถงโจวหลับกันเร็ว แม้ว่าจะเพิ่งสองทุ่มตรง แต่ก็มีหลายครอบครัวที่ปิดไฟ ขึ้นเตียงนอนแล้ว มีบางส่วนที่ชอบดูโทรทัศน์ ก็เฝ้าดูละครที่โรงละครโกลเด้นท์เธียเตอร์ของสถานีโทรทัศน์ฉายอยู่หน้าโทรทัศน์ คนเดินเท้าบนถนนของชุมชนถงโจวนั้นน้อยมาก มีเพียงแค่สองสามคนที่อยู่ภายใต้แสงไฟมีดสลัว ก้มหน้าเดินเร็ว

ถึงเช้าตงเตะแมวจรจัดที่คุ้ยหาอาหารในถังขยะข้างๆ ทำตัวหนึ่งปลิว เมื่อได้ยินเสียงร้องอย่างอนาถของมันก็ส่งเสียงหัวเราะออกมาจากในลำคอ คล้ายกับได้ทำเรื่องที่น่าสะใจเรื่องหนึ่ง

เขาปรบมือ แล้วลงไปในถังขยะ ในมุมสลัวบริเวณกำแพงอาคารทางเข้าชุมชน ดวงตาดุร้ายคู่หนึ่งจ้องถนนเหมือนกำลังรอคนอยู่

เวรเอี้ย ทำไมไอ้เด็กเวรนั้นยังไม่กลับมาอีก จะตายอยู่แล้ว มีบ้านก็ไม่กลับ ดึกขนาดนี้แล้วทำอะไรอยู่ข้างนอกกัน

ไปเที่ยวหาบริการหรือ ช่างเป็นเด็กที่จริงจังๆ ดื้อเสียจนน่าดี
ไม่เคยเห็นฉันที่เป็นพ่ออยู่ในสายตา! กลับมาเมื่อไหร่ ดูลีว่าฉัน
จะดีแก่ให้ขาหักอย่างไร! ไ้อ้หยา ไม่ได้สิ ดีเขาขาหักแล้วใครจะ
ไปหาเงินให้ล่ะ

หลายวันก่อนที่ถึงเช่าตงเมากลับบ้านก็เห็นโครงกระดูก
สองโครงโตเตี้ยอย่างไม่ได้ตั้งใจ จึงตกใจขวัญหนีดีฝ่อ
พุ่งตัวออกจากประตูไป รอนจนสงบใจได้แล้ว ก็กลับไปด้วย
กลั้วๆ กลั้วๆ แต่กลับไม่เจออะไร เขาเลยนึกว่าตนเองเลอะเลือน
เพราะเมาและตาลาย แต่เขาก็ไม่กล้าอยู่บ้าน เลยหลบอยู่ข้าง
นอกสองวันด้วยความหวาดหวั่น แต่กลับได้รับข่าวดีที่น่าตะลึง
“ผู้บัญชาการกองสืบสวนคดีเมืองตงไห่หลี่ตงหยางไปเยี่ยม
หวังเหว่ินซานที่บ้านด้วยตนเอง แล้วให้ยกเว้นเงินกู้ดอกเบี้ยยสูง
ที่เขาติดลูกพี่หวังไป!”

ตั้งแต่นี้ก็ไม่ต้องเอาแต่หลบอยู่ในมุมมืดของสังคมแล้ว!

ภายใต้ความยินดี ถึงเช่าตงกลับมีความคิดรอบคอบ
มากขึ้น เขากลัวว่าแก๊งงูเขียวจะปล่อยข่าวออกมาหลอกให้เขา
ติดเบ็ด จึงทำตัวลับๆ ล่อๆ หลบซ่อนอีกหลายวัน เมื่อเห็นว่าคน

ที่มาทวงหนี้ที่บ้านไม่ได้มาแล้วจริงๆ ถึงเช่าตงถึงได้วางใจ
เดินวางมาดเต๊ะท่ากลับมา

แต่เขากลับมานั่งกันร้อนได้ไม่กี่นาที อาการติดพนัก
ก็กำเริบ แต่ทั้งนี้ทั้งตัวกลับไม่มีเงินสักเหมา เขาหันไปหันมา
ในห้องเหมือนมีไฟลนกัน แต่บ้านเหลือเพียงแค่กำแพงสี่ด้าน
ยากจนข้นแค้น ไม่มีอะไรสักอย่าง จะจำนำก็ไม่มีของอะไร
ไปจำนำได้!

ถึงเช่าตงเหม่อลอยอยู่บนที่นอน ช่วยไม่ได้ ทำได้แค่รอ
ลูกชายกลับมา

ถึงเช่าตงรอแล้วรอเล่า รอจนหงุดหงิดโมโห อาการติด
พนักกัดกินหัวใจเขาไปทั่วราวกับอสรพิษตัวหนึ่งจนในที่สุดก็ทน
ไม่ไหว จึงวิ่งไปดักที่หน้าประตูชุมชน

แสงไฟประตูชุมชนมีดสลัว ถนนขรุขระเจียบสจัดไร้ผู้คน
ทั้งเส้นทาง มีเพียงเสียงโทรทัศน์และเสียงทะเลาะกันดังลอยมา
รางๆ จากบริเวณใกล้เคียง หมาแมวจรจัดในละแวกใกล้ๆ
เดินผ่านไปมาไม่ขาดสาย และมักจะเหลือบดวงตาสว่างวาว
คู่หนึ่งที่ทำให้ผู้คนคันเคะเยื่อขึ้นมาจากถึงขะบ่่อยๆ

อาการติดการพนันของเขากำเริบ เบื่อจนทั้งเส้นผม
ตนเองอย่างอดรนทนไม่ไหว ในใจก็ทั้งร้อนรน ทั้งเกลียดชัง
ขอแค่เจอหน้าถึงชวน เจ้าลูกชายอกตัญญูก็จะซ้อมเขาให้ตายใน
ฝ่ามือเดียว

ถึงเช้าตงกำลังเอียงศีรษะคิดว่าจะจัดการลูกชายคนนี้
อย่างไร แต่จู่ๆ ก็ได้ยินเสียง ตึกๆๆ ของรอกเท้าสั่นสูงที่
กระแทกเข้ากับพื้นดังลอยมาครู่หนึ่ง

เสียงดังกังวานที่ลอยเข้าหูดังขึ้นท่ามกลางความเงียบใน
ยามค่ำคืน ช่างให้ความรู้สึกมีชีวิตชีวา เหมือนหินตกลงในบ่อน้ำ
โบราณ เกิดระลอกคลื่นนับพันในความว่างเปล่า เสียงนกร้องใน
หุบเขาลึก และเสียงสะท้อนในภูเขา ฟังจากที่ห่างไกล เสียงนี้
เต็มไปด้วยจังหวะ ทำให้คนรู้สึกว่ นี่จะต้องเป็นหญิงสาวอรชร
อ่อนแอ่นที่สวมรอกเท้าสั่นสูงที่สูงมากเดินด้วยท่วงทำอันสง่า
งาม สั่นรอกเท้าแหลมนั้นกระทบลงบนพื้นที่เป็นหลุมเป็นบ่อ
ผิวเท้าที่เหยียบลงบนพื้นนั้นเต็มไปด้วยอิสริเสรี หญิงสาวที่รูป
โฉมงดงามเดินโซเซเข้ามาอย่างช้าๆ

สมองของถึงเช่าตงเต็มไปด้วยจินตนาการอันเหลวไหล
ดวงตาเบิกกว้างโดยไม่รู้ตัว รอนจนคนคนนี้เดินเข้ามาใกล้
ก็ทอดสายตามองไป

แต่กลับเห็นว่าคนคนนี้สวมชุดทำงานสีดำขาวรีดเรียบ
ทำสวมรองเท้าส้นสูงหัวแหลม คิ้วดงาม จมูกสวย ดวงหน้า
เรียว ริมฝีปากสีเซอรี กับดวงตาสีอัลมอนต์ ไม่ใช่โจวฉวน
ครูที่ปรึกษาของถึงชวนแล้วจะเป็นใคร

แม้ว่าโจวฉวนจะแต่งกายด้วยชุดทำงานธรรมดา แต่ช่วง
เอวทั้งสองข้างของเสื้อผ้าก็กระชับเอวคอดกิ่วของเธอเอาไว้
ช่วงล่างที่ห่อหุ้มด้วยกระโปรงสั้นปานกลางคลุมเข้าสวยนั่นทำ
ให้บั้นท้ายอวบอ้อมและกลมกลิ้งของเธอโค้งงอนอย่างน่าตะลึง
ทั่วทั้งร่างเธอมีเสน่ห์ดึงดูดกับความสวยงามที่อธิบายได้ไม่
ชัดเจน มือข้างหนึ่งของเธอสะพายกระเป๋าใบเล็กสีขาวน้ำนม
มืออีกข้างที่ทิ้งลงข้างตัวก็แกว่งไปตามเสียงฝีเท้าอย่างเป็น
จังหวะ

ทุกครั้งที่เธอเดินหนึ่งก้าว บั้นท้ายโค้งงอนเย้ายวนใจ
เหมือนต้นหลิวในเดือนสามบิดไปมาอย่างงดงามหยาดเยิ้ม
ทำให้หัวใจของถึงเช่าตงสั่นตามไปด้วย

ท้าวทั้งร่างหญิงสาวคนนี้เปี่ยมไปด้วยความมั่นใจและ
เสน่ห์ยั่วยวน

ถึงเช้าตงตะลึงตัวแข็งทื่อ ปากคอแห้งผาก เมื่อเห็นสาว
งามคนนี้ได้เดินเข้ามา หัวใจเขาก็เต้นระรัวเหมือนกลอง ถูกความ
งามที่น่าตื่นตะลึงของโจวฉวนทำให้หวาดกลัว ปากอ้าค้างอึ้งๆ
น้ำลายหยดลงมาโดยไม่รู้ตัว และพูดอะไรไม่ออกสักประโยค
เดียว

โจวฉวนเดินมาถึงด้านหน้าถึงเช้าตงก็หยุดเดิน
แล้วปรายตามองเขาแวบหนึ่ง มุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อยคล้ายยิ้ม
คล้ายไม่ยิ้ม เพียงแค่กวาดตามองผ่านเขาคู่หนึ่ง แล้วเดินตรง
ไปด้านหน้าต่อไป

ถึงเช้าตงเกือบจะถูกรอยยิ้มของเธอช่วงชิงดวงวิญญาณ
ไป จึงรีบหันหน้ามองตาม แต่กลับเห็นว่าเธอเดินไปยังอาคาร
หมายเลขหนึ่งทางด้านหลัง ยื่นมือผลักประตูห้องแม่เฒ่าหวงให้
เปิดออก แล้วหยุดนิ่งไม่ได้เดินเข้าไป เธอหันหลังแล้วเดิน
กลับมา

รอยยิ้มที่อมยิ้มมุมปากของโจวฉินนั้นแปลกประหลาด เธอหยิบธนบัตรสีแดงปึกหนึ่งออกมาจากในกระเป๋า แล้วยื่นให้ ถังเซ่าตง พร้อมกับใช้นิ้วชี้เรียวยาวเหมือนต้นหอมแตะลงบนริมฝีปากอวบอímชุ่มชื้น ทำสัญลักษณ์มือให้เจียบเสียง จากนั้นก็เหลือบมองเขาค่ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มแฉ่งหนึ่ง แล้วเดินเข้าประตูห้องแม่เฒ่าหวงไปซ้ๆ

ถังเซ่าตงรับธนบัตรปึกหนามาโดยไม่รู้สึกตัว เขามองเรือนร่างงดงามหายไปตรงหน้า อึ้งอยู่นานสองนานถึงได้ถอนหายใจออกมา

สวรรค์ ครั้งที่แล้วเมามา เลยไม่รู้ว้เธอสวยขนาดนี้! เมื่อเทียบกับเธอแล้ว ดาราในโทรทัศน์กับภาพยนตร์พวกนั้นก็เหมือนพวกบ้านนอกที่ไม่ควรค่าให้อ่อยถึงจริงๆ ! ทำไมเธอมองฉันแค่แวบเดียว ฉันก็รู้สึกเหมือนจะลอยได้เลยนะ

เขาคิดอย่างโง่งมอยู่นานสองนานราวกับตุ๊กตาดิน

ไม่รู้ว้ผ่านไปนานเท่าไร รोजนมีลมหนาวพัดมาระลอกหนึ่งติดต่อกัน รู้สึกว้ในลำคอเย็นว้บ พอได้สติคืนมา ก็เห็นว่า

โจวจวินเดินผ่านตนเองไปเงียบๆ ครั้งนี้กลับไม่มีเสียงรองเท้า
ส้นสูงกระทบพื้นให้คนสั่นไหว ในทางตรงกันข้าม มันเงียบเชียบ

ถึงเช่าตงทอดสายตามองไป กลับไม่รู้ว่าเมื่อใดที่รองเท้า
ส้นสูงที่สูงมากคู่ นั้นหายไป แล้วแทนที่ด้วยรองเท้าปักดินทองสี
แดงสะดุดตาคู่หนึ่ง

เธอสวมชุดทำงานแฟชั่น แต่ด้านล่างกลับสวมรองเท้า
ปักโบราณคู่หนึ่ง ไม่เข้ากันเลยสักนิดเดียว และดูประหลาดยิ่ง

ถึงเช่าตงเห็นเงาร่างเพรียวบางลอยผ่านไป แล้ว ก็ไม่รู้ว่า
ทำไมถึงได้ตัวสั้นเท่าขึ้นมา

แผ่นหลังเขาขึ้นเหงื่อ เมื่อลมพัดมาก็ตัวสั่น เขากวาดตา
มองก็เห็นธนบัตรหนาๆ ในมือปักหนึ่ง

คราวนี้ทำให้เขายินดีจนหัวใจแทบจะระเบิด เขาออกแรง
หยิกตัวเองหลายครั้ง ตื่นเต้นราวกับคนบ้า เขาไม่สนใจว่าทำไม
โจวจวินถึงได้ให้เงินเขา และยังไม่สนใจว่าเหตุใดโจวจวินถึงได้
ไปที่บ้านของแม่เฒ่าหวง หลังจากเธอเข้าไปแล้ว ทำไมถึงได้
เปลี่ยนรองเท้า ในใจเขาคิดเพียงแต่จะรีบไปหาสถานที่ที่รู้ผู้คน

นับเงินให้แน่ชัด จากนั้นก็หาสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเปรียบเหมือน
สวรรค์บนโลกใบนี้ไปเล่นพนันจนหมดตัว

เขามองซ้ายมองขวาอย่างตื่นเต้น ชุกเงินเข้าไปตรงหน้า
อก ก้มตัวลงแล้วเร่งรีบจากไป

หลังจากที่เขาจากไปไม่นาน มุมมืดบริเวณริมแม่น้ำก็มี
เงาร่างคนมุดออกมาด้วยท่าทางลับ ๆ ล่อ ๆ ในมือคนหนึ่งถือ
ถังเหล็กเอาไว้ พวกเขามองซ้ายมองขวาจนแน่ใจว่าไม่มีคนแล้ว
ถึงได้สาดของเหลวในถังลงที่หน้าประตูบ้านแม่เพมาหวง
จากนั้นก็จุดไฟแช็ค แล้วโยนลงไปบนพื้น พร้อมกับเผยรอยยิ้ม
ดูร้ายบนใบหน้า...

“พรีบ!!”

เกิดเพลิงไหม้รุนแรงมากทันที!!

ความจริงแล้วชุมชนถงโจวเป็นสถานที่ที่ไม่มีใครสนใจ
ผู้คนรอบ ๆ ไม่ได้มีความสัมพันธ์อันดีต่อกันแห่งนี้ โดยปกติแล้ว
เรื่องความปลอดภัยจะอาศัยสุนัข การคมนาคมส่วนใหญ่อาศัย
การเดิน แจ้งข้าวอาศัยการตะโกน การป้องกันไฟไหม้อาศัยมือ
ปีที่แล้วที่นี้เกิดไฟไหม้หลายครั้ง แต่กลับมีไม่กี่ครั้งที่รุนแรง

เช่นนั้นทำไมถึงได้มีไฟไหม้แต่ไหม้ไม่สำเร็จกัน ไม่ใช่ เพราะอย่างอื่น แต่เพราะชุมชนถงโจวติดแม่น้ำโง่งละ! แม้ว่าจะเป็นแม่น้ำสกปรกสายหนึ่ง แต่แม่น้ำสกปรกไม่ใช่แม่น้ำเหวอ บริเวณใกล้เคียงที่นี่ แม้ว่าปกติแต่ละคนจะไม่ได้คบค้าสมาคม กันมาก แต่เมื่อเกิดเพลิงไหม้ ทุกครอบครัวก็ยกกะละมังล้าง หน้า ถึงล้างเท่าวิ่งออกมาดับไฟกัน

ดังนั้นหากต้องการให้ที่นี่มีเพลิงไหม้รุนแรง ไหม้จนไม่ เหลืออะไร จะต้องรู้เทคนิค ถ้าไม่มีเทคนิคจุดไฟแบบมืออาชีพ ก็ ไม่แน่ว่าจะทำได้สำเร็จ

ทว่าเพลิงไหม้ที่ชุมชนถงโจวครั้งนี้ไหม้จนควันโขมง แม้ว่าจะเป็นเวลากลางคืนก็สามารถอาศัยแสงเพียงเล็กน้อย จากดวงดาวให้เห็นมังกรสีนิลพวยพุ่งขึ้นฟ้า โดยเฉพาะอาคาร แรกหน้าประตูชุมชนที่แม่เหม่าหวงอาศัยอยู่นั้นมีเปลวเพลิงโหม กระหน่ำ ไม่ว่าเหล่าคนในชุมชนจะตะโกน แล้วหยิบกะละมังมา รตน้ำ หยิบถังน้ำมาสาดใส่ก็ไม่อาจลดความรุนแรงของเปลว เพลิงนี้ได้เลยสักนิด คนที่มาดับเพลิงถูกไฟเผาขนคิ้วและเส้นผม จนม้วนหงิกงอจากที่ไกลๆ ที่อยู่ไกลกว่าก็รู้สึกว่ามีกลิ่นความ ร้อนพุ่งเข้าใส่ กลุ่มควันไฟลอยพุ่งติดต่อกัน ทำให้คนไม่อาจเข้า ไกล เหล่าเพื่อนบ้านแต่ละคนมองหน้ากัน แม้ว่าอาคารชุมชน

ถงโจวจะเก่า แต่กลับเป็นอาคารที่ทำจากอิฐกับกระเบื้องอย่าง
แท้จริง และตัวอาคารก็ไม่ใช่วัสดุไม่เป็นโครงสร้าง ทุกครอบครัว
ก็ไม่มีสิ่งของอะไรที่จะก่อให้เกิดเพลิงลุกไหม้ใหญ่โตแบบนี้ได้
ทุกคนจึงไม่เข้าใจว่าทำไมเพลิงไหม้นี้ถึงได้ลุกโชนรุนแรงแบบนี้
กัน

ตัวอย่าง

ตอนที่ 27 เภาประหลาดผู้นำพาหายนะ (2)

เมื่อเปลวเพลิงรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ และค่อย ๆ ลุกกลาม ส่วนรถดับเพลิงก็ไม่มาสักที เหล่าผู้พักอาศัยทั้งชุมชนถงโจวจึงเริ่มต้นตระหนก ที่หนีก็หนี ที่วิ่งก็วิ่ง ที่ถูกเพลิงไหม้ขังอยู่ในอาคารก็ร้องไห้โหยหวนเสียงดัง ที่ถูกเปลวเพลิงลุกกลามมากก็ กอบกู้ทรัพย์สินของตนเองไปข้างนอกอย่างบ้าคลั่ง เสียงเพลิงไหม้ เสียงสาदन้า เสียงวิ่ง เสียงร้องตะโกน เสียงสะอึกสะอื้น และเสียงร้องอย่างน่าเวทนาดังลอยเข้าหูไม่ขาดสายไปชั่วขณะ ชุมชนถงโจวซึ่งเดิมเจียบสงบพลันเดือดพล่านเหมือนหม้อใบใหญ่ที่ก่ล้งไปมา

ตอนที่อยู่ในสภาวะบ้านแตกสาแหรกขาด กลับได้ยินเสียง ครืน ๆ ดังสะท้อนจนคนที่ถนนลานหวาดกลัวล้นใจสิ้น แล้วเงยหน้ามองท้องฟ้าโดยไม่รู้ตัว

เมื่อมองดู ก็เห็นดวงจันทร์ลาลอยเด่นบนพื้นฟ้า เมฆกระจายตัว ดวงดาราน้อยนิด ขณะที่กำลังงวว่า อากาศแบบนี้จะฟ้าร้องได้อย่างไร

ยังคิดไม่จบ ก็ไม่รู้ว่าเมฆดำหนาก่อนหนึ่งจากที่ไหนลอย มาบังผืนฟ้า ตามด้วยฟ้าแลบติดต่อกันระลอกหนึ่ง ทันใดนั้น ฝนก็ตกกระหน่ำในรัศมีหนึ่งร่อยกว่าเมตรรอบ ๆ อาคารที่เกิด เพลิงไหม้

ฝนตกหนักครั้งนี้ เม็ดฝนใหญ่เหมือนเม็ดถั่ว หากกระแทบ ลงบนร่างคนก็รู้สึกเจ็บเบา ๆ แต่ผู้คนในชุมชนถงใจว่แต่ละคน กลับเงยหน้ามองฟ้า ให้อำนาจในใจดี เปลวเพลิงที่ไหม้กระหน่ำยังไม่ ทันได้สำแดงอำนาจก็ถูกปราบปรามลงไปเสียแล้ว

นี่เป็นฝนที่มาได้ทันกาลจริง ๆ !

แต่ในขณะที่เดียวกันกับที่คนเหล่านี้ดีใจ ก็มีคนฉลาดบาง คนคิดว่า ‘สภาพอากาศที่แสงจันทร์กระจ่าง ดวงดาราน้อยนิด เช่นนี้ จะมีฝนตกหนักอย่างไม่มีสาเหตุได้อย่างไร อีกอย่างก็ดัน ตกเฉพาะสถานที่ที่มีเพลิงไหม้ สถานที่อื่น ๆ ไม่ตกเลยสักหยด เดียว’

คนเหล่านี้คิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ จึงเกาหัวงุนงงอยู่ครู่ หนึ่ง แล้วประนมมืออธิษฐานกับสวรรค์ จะต้องเป็นสวรรค์ที่มีตา

ทนเห็นพวกเขาที่ลำบากยากจนประสบกับภัยพิบัติที่ไม่คาดฝัน
ไม่ได้

มีคนยินดี ก็ต้องมีคนเคียดแค้นแน่นอน

ยกตัวอย่างเช่นกู๊ไปกับนักเลงสี่คนที่หลบอยู่ในมุมมืด
เพื่อรอดูเรื่องสนุก

นักเลงหลายคนตะลึงอ้าปากค้างมองชุมชนลงโจวที่มีฝน
ตกหนัก แล้วเงยหน้ามองท้องฟ้า พร้อมกับยื่นมือออกไปโดยไม่
รู้ตัว พวกเขาแบมือ คล้ายกับต้องการจะรับหยาดฝนหนึ่งหยด
แต่มีฝนอะไรนั้นตกลงมาเสียที่ไหนกัน

“เวรเอ๊ย เจอผีแล้วแน่ๆ ! ผิด ผิดปกติเกินไปแล้ว! จะมี
เรื่องบังเอิญแบบนี้ที่ไหนกัน! พี่...พี่กู๊ ทำ...ทำอย่างไรดี”
นึกถึงอันธพาลชั่วร้ายที่เหนือศีรษะสามฟุตมีเทพเทวาแล้วก็
หน้าซีดเผือด เอ๋ออำๆ อึ้งๆ

เขามองสามคนที่อยู่ข้างกายก็เห็นว่าพวกเขามีสีหน้า
ย่ำแย่มากเหมือนกันตนเอง

การวางเพลิงเผาชุมชนเป็นเรื่องที่ทำลายบุญกุศลอย่างยิ่ง และมีโทษมหันต์ หากนักเลงพวกนี้ไม่เห็นว่าการตอบแทนที่กูไปให้ในครั้งนี้น่าจะยอมตามเขามาทำเรื่องที่โหดเหี้ยม ไร้มนุษยธรรมแบบนี้ได้อย่างไร

เมื่อเข้าร่วมแก๊ง หากบอกว่าไม่กลัวผีสงเทวดาเลย ลักนิตนั้นก็โกหก พอได้เห็นเรื่องที่เหมือนกับมีเทพเจ้าให้ความช่วยเหลือเช่นนี้เกิดขึ้นตรงหน้าตนเอง ในใจนักเลงเหล่านี้ก็อดขนลุกขึ้นมาไม่ได้ แต่ละคนมองไปทางกูไป ในใจก็คิดว่า จะรีบเอาเงินมา แล้วถือโอกาสแยกย้ายกันโดยเร็ว

วันนั้นกูไปทวงหนี้ไม่สำเร็จ วิ่งแฉกกลับไปในสภาพ ย่ำแย่ จัดการงานไม่สำเร็จไม่พอแถมยังเสียหน้าอีก หลังกลับไป เจ้าชนทองก็ตันปากไม่มีหูรูด เล่าเรื่องน่าอัศจรรย์ทั้งหมดนั้น ออกมาอย่างรวบรัด เจ้าชนทองตัวคนเดียวไม่กลัวขายหน้าใคร แต่เขา กูไป ดีร้ายอย่างไรก็เป็นถึงขุนซื้อคนหนึ่ง ในมือมีลูกน้องที่ต้องดูแลหลายร้อยคน หากเขาเสียหน้า ในภายหลังจะมีใครติดตามเขา ทำงานแทนเขาอีก

ในแก๊ง กูไปได้รับความสำคัญจากหวังเหวินชานมาก ครั้งนี้ล้มเหลวใหญ่หลวง คนไม่น้อยที่ปกติรู้สึกเบื่อหน่ายเขา

แต่ละคนจึงเยาะเย้ยเสียดสี หัวเราะเยาะเขาในเรื่องนี้
หวังเหวินซานก็สั่งเขาเป็นพิเศษว่า ไม่อนุญาตให้แตะต้อง
ถังชวน หันของถังเช่าตงผู้เป็นบิดาเขาก็ก็นึกว่าเจ้าก้นไป ได้รับความ
ไม่เป็นธรรมแล้ว ยังต้องกล้ำกลืนฝืนทน กู้ไปโมโหขบ
เขี้ยวเคี้ยวฟัน เมื่อคิดหน้าคิดหลังแล้ว เป็นตายอย่างไรก็
กล้ำกลืนความโมโหนี้ลงไปไม่ได้ จึงตัดสินใจว่า เขาจะต้อง
ถังชวนไม่ได้ แต่ยายเฒ่ารันทดที่ตายคนนั้นจะปล่อยไปไม่ได้
เด็ดขาด! ไม่จัดการเธอให้ตาย คนอื่นจะพูดได้ว่า เขา กู้ไป
กระทั่งยายเฒ่าคนหนึ่งก็ยังจัดการไม่ได้ ในภายหลังตนเองจะ
ได้รับความนับถือได้อย่างไร!

ดังนั้นเมื่อบันดาลโทสะถึงขีดสุด ไม่ว่าเรื่องชั่วร้ายอะไร
ก็กระทำได้ทั้งนั้น

นับตั้งแต่ที่เขาติดคุกเพราะคอร์รัปชัน ก็ได้รับความทุกข์
ทรมานจากการกลั่นแกล้งและดูถูก ความคิดจึงเปลี่ยนไปมาก
เปลี่ยนเป็นโหดเหี้ยมอำมหิต เจตนาเดิมในการวางเพลิงครั้งนี้
ของเขาคือจ่ายเงินซื้อตัวคนร้าย ให้นักเลงหลายคนนี้สาदनํ้ามัน
เบนซินหลายถังใส่ห้องที่แม่เฒ่าหวงพักอาศัยอยู่ เพื่อให้ไฟไหม้
คนไปพร้อมกับห้องที่เดียว ส่วนตนเองก็หลบดูเหตุการณ์เพลิง
ไหม้ชุมนุมลงโจวอันน่าเวทนานี้จากที่ไกลๆ เพื่อระบายโทสะ

จากนั้นก็หันกลับมาคิดหาวิธีจัดการนักเลงหลายคนนี้ พร้อมกับโยนความผิดในการวางเพลิงไปให้พวกเขา เพราะถึงอย่างไรเจ้าพวกนี้ก็เป็นแค่คนเลงไม่กี่คนทางทิศตะวันตกของเมือง ไม่ใช่คนในแก๊งพวกเขา แม้ว่าคนอื่นจะคาดคะเนได้ แต่ก็สาวยมาไม่ถึงตัวเขาหรอก เริ่มด้วยการฆ่าคนวางเพลิง แล้วตามด้วยแผนร้ายอย่างการปิดปาก และให้ร้าย แต่เขากลับคิดไม่ถึงว่า แผนการอันรอบคอบของเขาจะถูกฝนที่ตกลงมากะทันหันนี้ทำพัง!

แล้วเขาจะไม่แค่นี้อย่างไร จะไม่โมโหได้เช่นไร!

สายตาที่ทั้งมืดมนทั้งอึมครึมของกู๋ไปทำให้นักเลงหลายคนนั้นมองหน้ากันไปมา ไม่มีใครที่กล้าหายใจแรง

เขาเงยหน้ามองฟ้า ความเกลียดชังตรงหางตาเข้มข้นขึ้น พระเจ้าเวรทะเลนี้ตัดสินใจจะหาเรื่องฉัน กู๋ไปสินะ!

กู๋ไปส่ายะยืมชั่วร้ายเผยให้เห็นฟันขาวราวหิมะที่เรียงตัวกันแถวหนึ่ง ขณะที่กำลังจะพูด ก็กวาดตามองไปเห็นเงาร่างอัปลักษณ์แวบผ่านไปในความมืด

กู๋ไปชี้ไปยังทิศทางนั้น แล้วตะโกนว่า “จับเขามาให้ฉัน!”

นักเลงหลายคนรีบห้อยตะปิงตามเงาแน่นไปทันที ครูหนึ่ง
ก็หิ้วคนกลับมาคนหนึ่ง

คนคนนี้มีรูปร่างเล็กเตี้ย ถูกนักเลงหลายคนหิ้วเอาไว้ใน
มือเหมือนเด็กคนหนึ่ง เขาร้องขอความเมตตาไม่หยุด

รอนหิ้วเข้ามาใกล้ กูไปมองดูก็เห็นว่าเป็น “คนรู้จักเก่า”
อย่างที่คิดเอาไว้เลยจริงๆ

คนผู้นี้หน้าตาเจ้าเล่ห์และอัปลักษณ์อย่างอธิบายไม่ถูก
เครื่องหน้าทั้งหน้าเบียดรวมกันเหมือนเปลือกส้มตากแห้ง
ดวงตาคู่เล็กกลอกไปมาด้วยความหวาดกลัวยิ่ง ถ้าไม่ใช่
ถึงเซาตงผู้เป็นบิดาของถึงชวน แล้วจะเป็นใครไปได้

“หึๆ เป็นแกจริงๆ ด้วย!” เมื่อกูไปเจอคนคนนี้ ความแค้น
ใจก็พลันระเบิดออกมาทั้งหมด เขาแสบะยิม “ฉันนึกว่าตาฝ้า
คิดไม่ถึงว่าจะได้พบคนรู้จักเก่าที่นี้ด้วย! โชคดีที่ฉันตอบสนอง
รวดเร็ว รังแกที่เป็นคนสูงศักดิ์เอาไว้ได้ ไม่เช่นนั้นหากลือกัน
ออกไป เหล่าพี่น้องจะไม่บอกว่าฉันกูไปดูแลแขกไม่รอบคอบ
หรือ”

กู่ไปเดินไปตรงหน้าถึงเช่าตง แล้วใช้ฝ่ามือตบหน้าเขาอย่างแรง พลังกักฟันกรอดๆ พร้อมกับเค้นคำพูดรูดไโรพันออกมาทีละคำ “ไม่เลวเลยนะเหล่าถึง มีฝีมือ มีความสามารถนี้! ถึงกับสามารถตีสนิทหล่อดึงหยางได้ ฉันดูแคลนเกินไปจริงๆ !”

ถึงเช่าตงตกใจหน้าเผือดสี เกือบจะบัสสาวะเล็ด “พี่... พี่ใหญ่กู่ ผม...ผมไม่...ไม่ได้ล่วงเกินพี่นะ! พี่จะทำอะไรนะ ลูก...ลูกพี่หวังบอกแล้วว่าไม่ต้องการเงินของผม พี่เป็นผู้ใหญ่ ย่อมใจกว้าง ไม่ถือสาผู้น้อย ปล่อยผมไปสักครึ่งเถอะนะ!”

กู่ไปยิ้มประหลาด “ฮ่า! ไช้ๆๆ แก่ไม่ได้ล่วงเกินฉัน ไม่ได้ทำให้ฉันโกรธ! ล้วนเป็นฉันที่จงใจหาเรื่องใส่ตัว หาหาใส่หัวเอง ไช้ไหม”

ถึงเช่าตงได้ยิ้มน้ำเสียงที่ไม่เป็นมิตรของเขาก็ตัวสั่น “ไม่กล้าครับๆ !”

ดวงตากู่ไปพิจารณามองร่างเขาขึ้นๆ ลงๆ อย่างโหดเหี้ยม และนึกถึงความอัปยศอดสูที่ตนเองได้รับทั้งหมดในชุมชนถงโจว ทั้งหมดเป็นเพราะเจ้าหมอนี่ เขายังมองกียิ่งโมโห “แกนี่กว่าลูกพี่ไม่ต้องการเศษเงินนั้นของแกแล้ว

แกจะไม่เป็นไรหรอก แกนี้กว่าแกอาศัยความสัมพันธ์อะไร
บางอย่างไปดีสนิทหีตงหยางแล้วแกจะไม่เป็นไรหรอก ฉันจะ
บอกให้ละ เรื่องมันยังไม่จบ!” เขาเอ่ยจบก็ถีบท้องของถึงเช่าตง
อย่างแรง แล้วกระต๊อบเขาจนล้มกลิ้งไปบนพื้น จากนั้นก็พุ่งเข้า
ไปต่อยและเตะ “ฉันทำให้แกติดเงิน! ฉันทำให้แกขัดแย้งกับฉัน
ฉันทำให้แกต้องผีนอกหน้ามาย่ง! ฉันทำให้แกต้องไปหาที่ฝัง!
ไปตายซะ ไปตายซะ! พวกแกนะ ไปตายกันให้หมดเลย!
ใครเหยียดหยามฉัน ฉันจะให้มันตาย!!”

ถึงเช่าตงถูกซ้อมจนร้องโหยหวน กลิ้งไปกลิ้งมา เสียงดัง
ลอยไปไกลมาก แต่สถานที่ที่พวกเขาอยู่ทั้งลับตาคน ทั้งมืดมืด
และเป็นริมแม่น้ำอีกฝั่งหนึ่งที่ไม่ม่แสงไฟ แม้ว่าละแวกใกล้ๆ
จะมีคนเดินผ่าน ก็ไม่มีใครล้าย่งเรื่องชาวบ้าน แต่ละคนที่ได้ยิน
เสียง ก็หลบไปให้ไกลราวกับเจอผี

กูไปลงมือรุนแรงและโหดเหี้ยม ถึงเช่าตงรู้สึกเพียง
ร่างกายตนเองถูกเตะจนแหลกลาญ กล้ามเนื้อสามหมื่นหกพัน
ชิ้นไม่มีส่วนใดที่ไม่เจ็บปวด อวัยวะในทั้งหมดเหมือนถูกคน
ใช้ค้อนทุบจนละ เขาใบหน้าบวมซ้ำ น้ำตาไหลพราก ร้อง
โหยหวนไม่หยุด ขณะที่พยายามกอดขากูไปสุดชีวิต กลัวว่า
หากเขาเตะตนเองมากกว่านี้อีกนิด ชีวิตของตัวเองก็คงจบสิ้น

ตอนนี้ความเกลียดชังในใจถูกไปกำลังออกฤทธิ์ กำลังระบายโทสะ แต่กลับถูกถึงเข้าตงกอดขาเขาเอาไว้แน่น เมื่อเห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำมูกและคราบเลือดถูกไปถูมาบนกางเกงตนเองก็ทั้งโมโห ทั้งร้อนใจ ออกแรงถีบไปสองสามครั้งก็ยังถีบไม่หลุด ในทางตรงกันข้าม กลับทำให้ตนเองเหนื่อยหอบ

เขาแสร้งยิ้ม ไม่ถีบอีกต่อไป แต่กลับมองไปรอบๆ พอเห็นว่าใกล้ริมแม่น้ำมีอิฐซึ่งมีตะไคร่น้ำเกาะเต็มไปหมดก้อนหนึ่ง จึงลากถึงเข้าตงเดินไปเหมือนลากสุนัขขี้เรื้อนตัวหนึ่ง ถูกไปยอตัวลงหยีบก้อนอิฐขนาดใหญ่เท่าศีรษะคนก้อนนั้นขึ้นมาแล้วทุบลงบนศีรษะของถึงเข้าตงอย่างแรง!

ตอนที่ 28 ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นล้วนมีเหตุผล

อิฐเขียวริมแม่น้ำนั้นแข็งมาก ปกติเด็กๆ ที่เปื้อนหน้าและชอบก่อความวุ่นวายจะเก็บอิฐขึ้นมาทุบกระตองเต่าจนและ หากว่าทุบลงบนศีรษะของถึงเข้าตง ก็เกรงว่าจะมีสีสันสาดกระจายจนถึงขั้นเสียชีวิต

นักเลงหลายคนที่อยู่ข้างๆ ถูกเหตุการณ์ที่กำลังจะมีคนตายตรงหน้าทำให้ตกใจ คนที่รู้สึกตัวไวรีบก้าวเข้าไปคว้าแขนเขาเอาไว้

“พี่กู๋ อย่าเลย จะตายเอาไ้ด้นะ! พี่จะไปคิดเล็กคิดน้อยอะไรกับตาเฒ่าขอทานนี้ทำไม แบบนี้ไม่เป็นการทำให้มือพี่สกปรกเธอ” คนที่มีไผ่มีขนตรงมุมปากเกลี้ยกล่อม

กู๋ไปหันมาตะคอก “แกปล่อยฉันนะ!”

นักเลงหลายคนนั้นได้สติขึ้นมาก็กรุกกันเข้าไปแย่งอิฐเขียวในมือกู๋ไปออกมา แล้วพากันเกลี้ยกล่อม “ลูกพี่กู๋ อย่าทำ

แบบนี้สิ ก็แค่ตาเฒ่าคนหนึ่งไม่ใช่เหรอ พวกผมจะจัดการมันให้ตายเพื่อระบายโทสะแทนพี่แล้วกัน ทำไมต้องลงมือเองด้วย!”

“นั่นสิ พี่กู พี่เป็นบุคคลที่มีฐานะระดับไหน ทำไมจะต้องไปทะเลาะกับตาเฒ่านี้ด้วย ไม่คุ้มค่าๆ !”

“ใช่ๆๆ พี่กู พี่ใจเย็นๆ ก่อน ตาแก่นี้ไปล่วงเกินอะไรพี่ ทำไมถึงได้บันดาลโทสะขนาดนี้”

กูไปหอบหายใจ ใบหน้าที่เดิมสุภาพอ่อนโยนยังคงดูร้ายเมื่อครู่เขาทุบตีไปครู่หนึ่ง ตนเองก็หอบแฮก

เขาทำซะเอวแล้วชี้ไปที่ถังเช่าตง “พวกแกถามเขาเอง!”

นักเลงที่มีไฟบนหน้าถีบเข้าที่ร่างของถังเช่าตง “เฮ้ย พี่ใหญ่ถามแถมะ แกไปทำเรื่องไม่ดีอะไรมา ถึงได้ล่วงเกินพี่กูของพวกเราเข้า”

ถังเช่าตงกอดขากูไปแน่น ขณะที่โชคิระชะสุดชีวิตไม่ยอมคลายมือเลยสักนิดเดียว “ลูกพี่ทุกคน ผมเปล่านะ ผมก็ไม่รู้ว่าไปล่วงเกินพี่กูตั้งแต่เมื่อไหร่!”

กูไปถ่มน้ำลายรดศีรษะเขา พลังเอ่ยอย่างแค้นใจ “เปล่า
เหรือ เปล่าอย่างนั้นเหรือ แกติดเงินรีเปล่า ติดเงินใช้ไหม!”

นักเลงหลายคนที่อยู่ข้างๆ กลัวว่า พลังอาฆาตของกูไป
จะพุ่งขึ้นมาอีก จึงรีบเข้าไปเตะเขาคคนละสองสามที พร้อมกับพูด
ไปด้วย “เวรเอ๊ย ติดหนี้ก็ต้องคืนเงิน นี่เป็นสัจธรรมที่
เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ตาเฒ่าอย่างแกเมื่อจะมีชีวิตแล้วใช้ไหม
ถึงกับกล้าติดเงินพี่กู เร็ว เอาเงินออกมาคืน! ไม่คืนละก็ วันนี้
พวกฉันจะแล่แก!”

ถึงเช้าตงตกใจจนบัสสาวะเล็ด ในใจก็ใคร่ครวญเข้าไป
ซ้ำมาว่าจะมอบเงินที่โจวจวินให้เขาเมื่อตะกี้นี้ให้มทูตที่เร่ร่อน
หลายคนนี้หรือไม่ หากไม่ให้ ดูท่าทางยมทูตกูแล้ว ก็เกรงว่าจะ
จบลงด้วยดีได้ยาก หากให้ไป ก็ปวดใจยิ่ง

นักเลงที่อยู่ข้างๆ คนหนึ่งเห็นถึงเช้าตงหมอบอยู่ที่พื้น
จึงมาเสียดเบา ดวงตากลอกไปมาก็ไม่รู้ที่กำลังคิดอะไรอยู่
จึงถีบเขาไปอีกที พลังตวาดเสียงดัง “แกกำลังคิดอะไรอยู่
เก็บเงินไว้ซื้อโลงศพรึไง”

ลูกถีบนีถีบโดนบริเวณที่ถึงเช่าตงบาดเจ็บอยู่พอดี
เขาร้องโหยหวนอย่างน่าเวทนาออกมาทันที “ให้ๆ ! ผมให้!”
เอ่ยจบ ก็ตัวสั่นนั่งกคักจนบัตรสีแดงปึกหนาออกมาจากอก

เขาเหลือบตามองด้วยความอาลัยอาวรณ์เป็นครั้งสุดท้าย
นิ้วมือก็ลูบธนบัตรนั้นด้วยความละโมบราวกับลูบผิวเนียน
ละเอียดของคนรัก

“เอามาซะ ตาเฒ่า!” นักเลงคนหนึ่งที่ย่อมผมหลากสี
ยัดมาในคราวเดียว ดวงตาเปล่งประกายวาว “หิ เงินตาเฒ่านี้มี
ไม่น้อย!”

นักเลงไฟดำที่อยู่ข้างๆ เห็นสีหน้าไม่พอใจของกู่ไปก็รีบ
แอบกระทุ้งและถลึงตาใส่เขาไปครั้งหนึ่ง

คนคนนี้ได้สติขึ้นมาจึงรีบประคองเงินด้วยมือสองข้างส่ง
ให้กู่ไป

เจตนาเดิมของกู่ไปคือทุบตีถึงเช่าตงระบายความโมโห
สักยกก็พอ แต่คิดไม่ถึงว่าจะทวงเงินคืนมาได้จริงๆ เมื่อรับมาไว้ใน
มือแล้วก็ลูบดู เขารู้สึกประหลาดใจมาก

“ตาเฒ่าไร้ประโยชน์ มีเงินแล้ว แกถึงกับบิดพลิ้วไม่ยอมคืนหรือ” ภูไปยิ้มเยาะ

ธังเช่าตงโหยหวน “ลูกพี่ ลูกพี่ทั้งหลายออมมือด้วยอย่าทุบตีอีกเลย! ผมทนไม่ไหวแล้ว หากยังทุบตีอีก ผมตายแน่!”

ภูไปยิ้มเย็น “ทนไม่ไหวแล้วหรือ แกไปทำอะไรมาตั้งนานล่ะ ถ้าคืนแต่แรกจะมีวันนี้หรือ คั่นตัวมัน ดูสิว่าตาเฒ่านี้ยังมีเงินซ่อนเอาไว้อีกไหม เวรเอี้ย ถึงกับกล้าหลอกฉันมาตั้งนาน!” เขาพยักหน้าให้นักเลงไฝดำ แล้วเอ่ยว่า “ไฝดำ จួយโอกาสในตอนที่ยังดำรอยยังไม่มา นายไปดูสถานการณ์ตรงนั้นหน่อยว่าเป็นอย่างไร”

ไฝดำพยักหน้า แล้ววิ่งไปบริเวณที่มีเพลิงไหม้

นักเลงหลายคนพากันลงมือเปลื้องเสื้อผ้าธังเช่าตงจนเปลือยเปล่า แต่กลับค้นไม่เจออะไรเลยสักนิด

ภายใต้ความผิดหวังอย่างรุนแรง จึงถ่มน้ำลายแล้วจิกผม เขาพลงเอ่ยว่า “เวรเอี้ย พุด ยังมีอีกไหม ซ่อนไว้ที่ไหน”

กูไปมือหนึ่งถือธนบัตร อีกมือหนึ่งกรีดธนบัตร
อย่างละเอียด ตอนนี้เพลิงโทสะในใจเขาได้ระบายออกไปแล้ว
จึงใจเย็นลง ในใจก็คิดวางแผนว่าจะจัดการเรื่องนี้อย่างไรดี
ผ่านไปครู่หนึ่ง ใฝ่ดำก็วิ่งกลับมาบอกเขาว่าไฟดับแล้ว เผาไป
ห้าครัวเรือน แต่ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครตาย

กูไปส่งเสียงหึ ไม่ได้พูดอะไร แต่กลับรู้สึกโล่งใจเล็กน้อย
เขาบ่มบ้ามทำเรื่องฆ่าคนวางเพลิงลงไป หากว่าเรื่องถูกเปิดเผย
ออกไป เขาก็จบเห่แล้ว ใช่ว่าหวังเหวี่ยงชานจะยอมปกป้องเขา
ในเมื่อเพลิงไหม้ครั้งนี้ไม่มีใครตายก็ยิ่งดี ไม่เพียงเป็นการเตือน
พวกคนในชุมชนตงโจว แต่ยังเป็นการส่งสัญญาณให้กับเหล่า
สหายในแวดวงเดียวกันด้วย แถมยังไม่ต้องจัดการพวกนักเลง
เหล่านี้ในตอนท้าย ช่วยลดแผนการไปได้มาก

“อืม ลำบากทุกคนแล้ววันนี้ เงินพวกนี้ พวกนายเอา
ไปแบ่งกันเถอะ!” กูไปส่งเงินในมือที่แย่งมาจากถังเช่าตงให้กับ
นักเลงหลายคน “ถือว่าเป็นค่าลำบากให้กับพวกนาย คินนี้ทุก
คนไปกินเหล้า ร้องคาราโอเกะด้วยกันเถอะ!”

ใฝ่ดำนั้นเป็นคนรอบคอบ ทำอะไรเหมาะสม จึงรีบโบก
มือ “รับไม่ได้จ้ะ ! พี่กูขอให้พวกเรามาช่วย ก็เพราะให้เกียรติ

พวกเรา หากรับเงินจากพี่ จะเป็นการทำให้พวกเราละอายใจ ไม่ใช่เหรอ” นักเลงหลายคนที่อยู่ข้างๆ ก็พากันเห็นด้วย ทว่า ดวงตากลับวนเวียนอยู่ที่เงินในมือกู๋ไป

หากกู๋ไปไม่ได้เงินก้อนนี้มา ตนเองยังต้องควักเงินต่างหาก และเขาก็รู้กฎของวงการนี้ดี จึงตัดสินใจยัดเงินใส่มือพวกเขา แล้วแสร้งทำเป็นโมโห “ทำไม ดูถูกฉันซะใหม่ ต้องให้ฉันขอร้องให้พวกนายรับเอาไว้เหรอ”

ไผ่ดำยิ้มลำบากใจ ผลักมือกู๋ไปสองสามครั้งก็พ่ายเรือตามน้ำรับเอาไว้ “อย่างนั้น ผมก็ขอบคุณพี่ที่ดูแลพวกเราแทนพวกเขาอะ!”

กู๋ไปยิ้มบางๆ พลังตบไหล่ไผ่ดำ “ไปกันเถอะ ฉันจะเลี้ยงมือตักพวกนายเอง!”

“ไป ไปโอเชียนิมฟีเรียลกัน!”

“ไปที่นั่นทำไม ผู้หญิงที่นั่นน่าเกลียดจะตาย ไม่สู้ไปเฮฟเว่นอนดิเอิร์ธ!”

“เหล่าที่เฮฟเวนอนดิเอิร์ธไม่ร่อย ไปมูแล้งรุ่มกันเถอะ
ที่นั่นเหล่ายอดเยี่ยม สาวๆ ก็ยิ่งแจ่ม!”

“ดี ๆ ๆ ไปที่นั่นกัน!” นักเลงหลายคนตื่นเต้นหน้าบาน
แย่งกันแสดงความคิดเห็น

ไผ่ดำลึงตามองพวกเขาแวบหนึ่ง “เถียงอะไรกัน
พี่กูบอกว่ไปที่ไหนก็ไปที่นั่น!”

ไผ่ดำหันหน้ามาเอ่ยกับกูไป “พี่กู พี่ว่าพวกเราไปไหน
กันดี”

กูไปปรายตามองเขาแวบหนึ่ง ในใจก็คิดว่าเจ้าหมอนี่
รู้จักกาลเทศะ ไ่ว้นหลังรับมาไวไ้ช้งานข้างกายก็ไม่เลว

เขายิ้มบางๆ “วันนี้ลั่นฟังพวกนาย! ไปมูแล้งรุ่มเถอะ!”

นักเลงหลายคนไม่รู้เลยว่าตนเองได้พันเคราะห์ ยังนึกว่
ตนเองดีสนิทคนมีอำนาจได้ แต่ละคนสนุกสนานเฮฮา หัวเราะ
เกี๋ยวกราว เดินล้อมกูไปจากไป แล้วทิ้งถั่งเช่าตงที่ใบหน้าบวม
ซ้ำ ร่างกายเปลือยเปล่า คูกเขาอยู่ริมแม่น้ำเอาไว้คนเดียว

และไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าไร ลมเย็นพัดโชยมาบริเวณ
ริมแม่น้ำระลอกหนึ่ง ถึงเช้าตงยิ่นเหม่ออยู่กลางสายลม ครุ่นคิด
ถึงโชคชะตาที่ได้มาไม่กี่นาทีก็นานในวันนี้ก็ต้องมอบให้คนอื่นของ
ตนเองแล้ว ก็รู้สึกเหมือนตนเองลำบากทำงานแทนคนอื่น
แต่ไม่ได้ประโยชน์อะไร ความโศกเศร้าทะลักออกมาจากกันขี้
จิตใจ จึงอดไม่ได้ที่จะร้องไห้โฮออกมา

ถึงชนพยายามวิ่งสุดชีวิต ปอดเขาเจ็บแสบ หัวใจสั่นไหว!
เขาโกรธแค้นตนเองว่า ทำไมตนเองถึงได้เจ้าชู้เช่นนี้ ถึงกับลืม
เรื่องที่คุณยายมอบหมายไปเสียอย่างนั้น! หากตอนนี้เขายังอยู่
ข้างกายคุณยาย จะต้องมียวิธีดับเพลิงไหม้นี้ได้แน่นอน หากเขา
ยังอยู่จะต้องช่วยคุณยายออกมาได้แน่นอน!

เขาไม่อาจให้อภัยตนเองได้ หากว่าเกิดเรื่องร้ายแรงอะไร
กับคุณยาย เขาจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิตแน่นอน!

หลิวฉินพยายามวิ่งตามสุดความสามารถ เธอไม่กล้า
แม้กระทั่งจะตะโกนให้ถึงชนช้าลงหน่อย หากไม่ใช่เพราะเธอ

ฝันว่าเขาให้อยู่กินข้าวด้วยกัน คิดว่าเรื่องทั้งหมดนี้ก็คงจะไม่เกิดขึ้นสินะ

ความเร็วของถังชนเร็วเกินไปแล้ว หลิวฉินวิ่งจนเหนื่อย สายตัวแทบขาด สุดท้ายก็วิ่งตามไปไม่ไหว จึงหยุดวิ่งหลับตาลง แล้วเงยหน้าหอบหายใจ เธอรู้สึกว่าตนเองวิ่งจนปอดแทบระเบิด ขณะมองเงาร่างเด็กหนุ่มค่อยๆ ไกลออกไป หลิวฉินก็ตะโกนเสียงดังอยู่ด้านหลังอย่างไม่ยอมแพ้ว่า “เฮ้ ฉันยังไม่รู้จักชื่อเธอเลยนะ!”

เสียงนั้นถูกส่งออกไปไกล แต่กลับไม่ได้รับการตอบกลับใดๆ หรือว่าจะจบลงทั้งแบบนี้กัน ในใจหลิวฉินเต็มไปด้วยความรู้สึกซับซ้อนที่ยากจะอธิบายได้ เธอเผยรอยยิ้มเจื่อนๆ บนใบหน้า แล้วถอนหายใจเบาๆ “คนที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน มาพบเจอกันโดยบังเอิญ อย่างไรก็ตามก็เป็นแค่คนที่อยู่ต่างเมือง ต้องห้อยตะปิ้งไปทั่ว”

เธอเหม่อมองเงาร่างของถังชนผสานเข้ากับคามมืดมิดในยามค่ำคืน สุดท้ายก็ลืมนึกความคิดที่จะตามไป

หลิวจินเงยหน้ามองท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวมากมาย แสงดาวระยิบระยับ เธอเลื่อนลอยไปชั่วขณะ

หลิวจินสายหน้า แล้วหมุนตัวกลับมาเตรียมจะกลับไปเพิ่งเดินได้ไม่กี่ก้าว กลับเห็นรถแท็กซี่คันหนึ่งจอดเอี้ยวที่ข้างกายเธอ มือเรียวยาวสวຍเปิดประตูรถ และได้ยินแค่เสียงไฟเราะมีเสน่ห์ดังลอยมา “เจอกันอีกแล้วนะ ขึ้นรถไปด้วยกันไหม”

หลิวจินย่อตัวลงไปมอง ก็เห็นคนคนนี้เอื่อยยิ้มๆ ใบหน้ายังคงประทับไปด้วยรอยยิ้มงดงามบีบคั้นผู้คน แต่ในดวงตากลับคล้ายความหนาวยะเยือก ทำให้คนที่มองเห็นกลัวจนตัวสั่นเป็นลูกนก เธอนิ่งไขว่ห้าง ได้ชายกระโปรงสั้นปานกลางเผยให้เห็นเรียวยาวเล็กกลมกลิ้ง แต่เท้ากลับสวมรองเท้าปักดินทองที่หลิวจินฝันเห็นในวันนี้!

คนคนนี้เป็นโจโฉวิน!

เส้นขนบนร่างหลิวจินปล้นตั้งชัน เธอตัวสั่นระริก ถอยหลังไปก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว แล้วเอ่ยเสียงสั้นๆ “คุณ ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่”

ดวงตาโจวจวินมีประกายประหลาดระยิบระยับ ขณะจ้องเธอแล้วเอ่ยเสียงเบา “ขึ้นมาเถอะ ฉันมีเรื่องจะคุยกับคุณ!”

หลิวฉินเห็นดวงตาคู่นั้นของเธอก็ตะลึงไป สมองค่อยๆ สับสนวนวาย เสียงที่เปี่ยมไปด้วยแรงดึงดูดสะท้อนข้างหูเธอไม่หยุด “เชื่อฟังเธอ เชื่อฟังเธอ”

เธอค่อยๆ ก้าวขึ้นไปบนรถด้วยการเคลื่อนไหวที่แข็งทื่อ เหมือนตุ๊กตาดินเผา

โจวจวินหัวเราะเสียงต่ำครู่หนึ่ง แล้วลูบไปหน้าของหลิวฉินอย่างอ่อนโยน “แบบนี้ถึงจะน่ารัก! ปิดประตู!”

หลิวฉินปิดประตูอย่างเลื่อนลอย ดวงตาว่างเปล่าจับจ้องไปด้านหน้า

โจวจวินพยักหน้าพอใจ หัวเราะคิกคัก พลังตบที่หนึ่งชนข้าทางด้านหน้า “เรียบร้อย ขับต่อได้!”

เครื่องยนต์ของรถแท็กซึ่งส่งเสียงคำรามห่มดำ รถจากไปเงียบๆ ท่ามกลางความมืดสลัวในยามค่ำคืน

ข้าคือศิษย์คนสุดท้ายของราชาเนโครแมนเซอร์ เล่ม 2

召尸墓响

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《召尸墓响》 Vol.2

Author: 唐川 Tang Chuan

Thai Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli ZhalaINUOER Wenxin Counseling Studio (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

唐川 Tang Chuan

ข้าคือศิษย์คนสุดท้ายของราชาเนโครแมนเซอร์ เล่ม 2 /唐川 Tang Chuan: เขียน; บุษบาเหมันต์ :

แปล จาก 召尸墓响 .— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์पोเรชันส์, 2567.

(1) , 645 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7176-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ ่องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศุภฤกษ์ ชีพสาทิศ

พิสูจน์อักษร ญาณินทร โพธิ์เนียม

ราคา 209 บาท